

— „Вий знаете, че въ това врѣме не се разрѣшаватъ отпуски; освѣнъ това, вий току прѣди една седмица изпроводихте семейството си отъ Кюстендилъ въ Самоковъ и вѣрвамъ, че прѣзъ това врѣме не сж се случили дома ви нѣкои работи, които да изискватъ вашето присѣтствие“.

— „Капитанъ Евровъ и поручикъ Карастояновъ сжщо така отскоро сж се раздѣлили съ семействата си, па и капитанъ Геновъ нѣма никакво сѣмейство въ Пловдивъ, но, както се научихъ, всичкитѣ тия г-да отъ снощи и тази сутринъ сж заминжли въ отпускъ“.

— „Капитанъ Нишковъ! — каза кап. Марчинъ, строго и разсърдено, — какво се върши въ другитѣ дружини, азъ незнамъ, но азъ не разрѣшавамъ никому отъ своитѣ офицери да отива въ отпускъ въ настояще врѣме“.

— „Господинъ капитанъ, азъ ви моля да ми разрѣшитѣ да отидж при командующий полка; може той да ми разрѣши, както е разрѣшилъ на другитѣ“.

— „Не, неразрѣшавамъ!“ отрѣза категорически кап. Марчинъ.

Слѣдъ петъ минути, ний съ Маркова, възсѣднали на конетѣ си, скачахме въ пѣленъ рисъ по шосето Перникъ — София и свърнахме въ село Църква. Селенитѣ бѣхж по харманитѣ, бързайки да приберътъ овършеното, защото се мръкваше вече. Селото е на около 1½ км. въ дѣсно отъ шосето; то се дѣли на двѣ половини отъ рѣката Струма, която тукъ е още малка. Минавайки покрай и прѣзъ харманитѣ и взирайки се внимателно въ работницитѣ, гледахме да намѣримъ по вънкашность лице, подходяще за цѣльта. Спрѣхме се на единъ 27—28 годишенъ момъкъ, който се